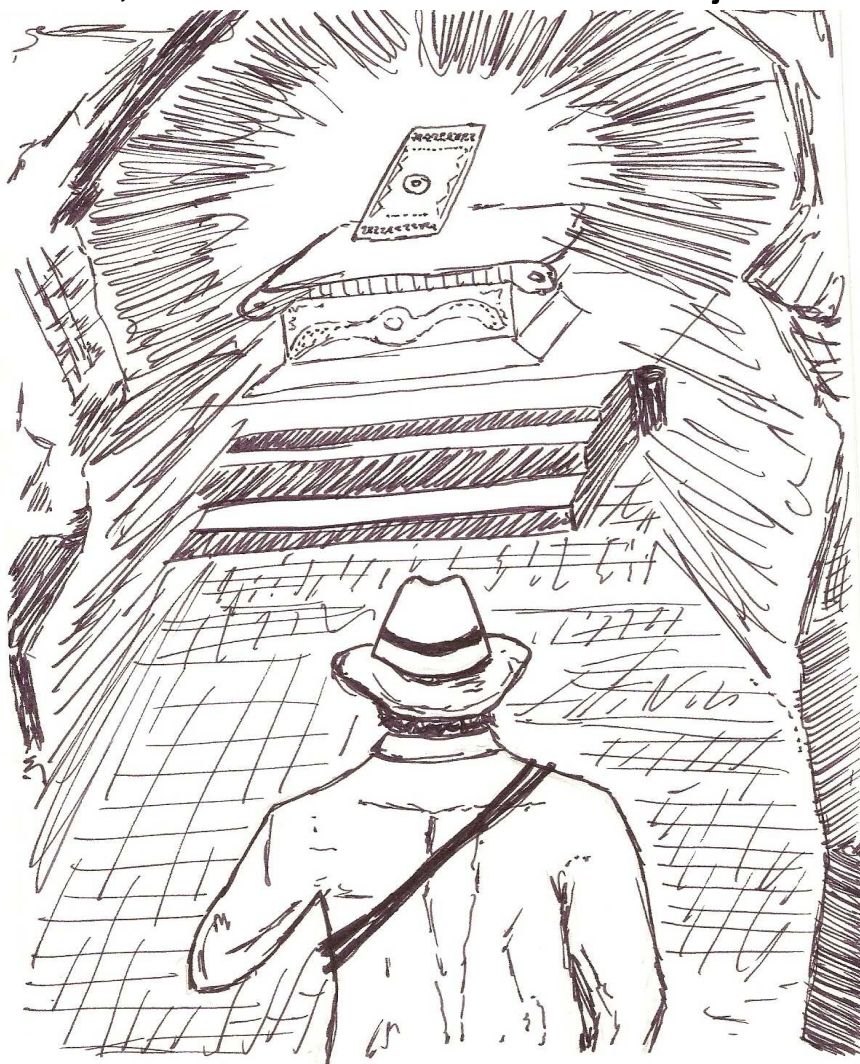

SEM-TAM

Časopis Severomoravské pobočky SPJF

Číslo 5, Ročník 2

Září - Říjen 2009

Milí čtenáři,
vítám Vás jménem Severní Moravy u čtení tohoto časopisu. Léto již je za námi a teď je čas oněch neopakovatelných podzimních výprav, akcí či schůzek. Severomoravské kluby a oddíly se vrátily z táborů a zdárně pokračují se svojí činností. Všem školou povinným čtenářům započal školní rok a proto jim přeji hodně úspěchů!

Bobr

Obsah

Úvod.....	2
Kam u nás v regionu	3-4
Příběh na pokračování	5-6
Záběr pádlem.....	7-9
Z deníku čtenáře	10
Rozhovor- Eva Moravcová	11-12
Tábor Bobří stopy Karakum	13-15
Příběh z tábora Bobří stopy	16

SEM-TAM: Časopis Severomoravské pobočky SPJF.
Číslo: 5, Ročník: 2, dáno do tisku: 10.10.2009. Šéfredaktoři: Martin Věřeši- Sova, Dominik Macek- Bobr. Spoluvytváří: Marek Skýpala- Winoga. Kresbami přispívá: Stanislav Čaban- Wapi. Tisk: SPJF.
Kontakt: sem-tam@seznam.cz, smp-spjf@seznam.cz .
Web: www.sem-tam.wbs.cz , www.smp-spjf.blogspot.com .

Kam u nás v regionu?

Navštivte Dinopark Ostrava!

Ano, je tomu už tak! V našem regionu byl otevřen nový Dinopark! Je to čtvrtý založený dinopark. Nachází se u Ostravy, přesněji v obci Doubrava. Ze začátku to sice vypadá, že je to krásný dodělaný park, ale po chvílce, jakmile sejdete dolů, do tzv. "Velkého údolí" vám sklesne úsměv na rtech. Dinopark Ostrava je park o rozloze 20 ha, kde se na Vás těší více než 30 scén se 70 modely zvířat a dinosaurů z druhohor. Všechny modely jsou v životních velikostech! Unikátním projektem je poutavá prezentace artefaktů z období starohor, prvohor a druhohor. Jedná se o skutečné nálezy na území České republiky. Navštívit můžete také 3D kino. Modely v životní velikosti jsou jak statické, tak i pohyblivé a ozvučené. Některé vypadají mile, některé budí hrůzu. Kromě expozice pradávnejích zvířeny je připravována pro park i fauna, z níž opravdovým unikátem je druhohorní rostlina vzácné borovice *Wollemia Nobilis* z australské divočiny, kterých je na světě pouze do 40 kusů. Mimochodem nález takovéto borovice je pro botanika tím, čím pro jiné nález dinosaurůch pozůstatků! Pouze v Dinoparcích můžete tuto úžasnou raritu zhlédnout! Takže neváhejte a běžte si koupit jízdenku na vlak či otočte klíčkem zapalování a ať už jste tady!

Za Severní Moravu Vás zve Bobr

Ztracené koleje

Příběh na pokračování, Část čtvrtá, Piše Sova

A Jirka na něj hulákal co mohl. Že by ho Jarda neslyšel? To není možné, přece se otočil a ten vlak musel vidět! Stále o tom přemýšlel.

Divné také bylo, že strojvedoucí toho vlaku ani nebrzdil, či potom nezastavil. Jel v klidu dále. A co to křoví, které nezanechalo ani stopu po průjezdu? Ano, vše to bylo divné.

Jirka už ležel. Byl unavený, chtělo se mu spát. Chtěl si být ale jistý, že nic nepromešká, a proto dal na jednu kolej velký kámen. Tak určitě pozná, jestli tudy vlak projel či ne. Hned zamhouřil oči a usnul. Ani ve snu ho však neopustila ta noční můra. Stále musel prožívat znovu a znovu tem hrůzný okamžik.

Už se probudil! Byl udýchaný a rozhlížel se kolem sebe. Upřel pohled na balvan. Byl stále stejný! Vlak tedy ještě nejel.

Jirka vstal a podíval se na hodinky. Bylo půl třetí ráno. Už se mu nechtělo spát, nebyl unavený. Proto si vytáhl knihu a vžil se do děje indiánské kovbojky. Tedy jestli se dalo říct, že se vžil. Za chvíli knihu totiž odložil. Něco ho napadalo. Pro co se Jarda shýbal, když ho vlak přešel?

Muselo to být něco důležitého, když to musel mít i za cenu smrti. Vzal baterku, stoupil na koleje a rozhlédl se. Vzduch byl čistý.

Pomalou, kousek po kousku, prozkoumával koleje. Sice nevěděl přesně, kde to bylo, ale hned po několika metrech na něco podivného narazil. Posvítíl na ono místo baterkou a shýbl se.

Na první pohled to vypadalo jako třípytivá kulička. Po menším ohlédnutí však usoudil, že to bude spíše nějaký klacík zapuštěný do země.

Nejdřív nevěděl, co dělat, ale pak se rozhodl ho vytáhnout. „Možná to vyjasní vše kolem Jardy.“ říkal si, aby si dodal důvodu. Pomalu se shýbl, jako by na něj při prudším pohybu mělo cosi vyskočit ze tmy. Vůbec nevěděl proč, ale hrozně se

mu třepala ruka.

Už se toho dotkl! Uchopil tu podivnou věc ze dvou stran a zatáhl.

Zabral málo. Chtěl se znovu vzepřít, ale vtom cosi zaslechl. Houkal vlak!

Ani se neohlédl a uskočil stranou. Jen zlomek vteřiny ho oddělil od jisté smrti. Celý vystrašený sledoval konec vlaku mizící v křoví.

Teď mu to došlo! Jakmile se někdo dotkne stříbrného kolíku, objeví se vlak. A tak to určitě bylo i v případě Jardy!

Toto zjištění mu ale vůbec nepomohlo, naopak byl ještě více zmatený, než předtím.

„Jak je ale možné, že takový obyčejný knoflík může přivolat vlak?“

Ale zase taková velká souhra náhod, to by bylo také divné.

Měl v hlavě zmatek a vůbec nevěděl, co bude teď dělat.

Ukvapeně se rozhodl vrátit se domů. Nepřemýšlel o tom, co se bude dít doma, teď jeho myšlenky plně zaměstnávala jedna věc: stříbrný kolík.

Šestý záběr pádlem - Lubina

Řeka Lubina je pro všechny české vodáky neznámá. Moravští a slezští vodáci ji možná znají z mapy, ale jen málokdo zkusil po ní plout a přitom je to taková škoda! Mně se to podařilo a jsem dosud za tuto šanci vděčen všem vodníkům a rusalkám.

Lubina pramení na severozápadním svahu Radhoště v nadmořské výšce 740 metrů. Řeka teče nejprve na severoseverovýchod a za Příborem se stáčí na sever. Ústí zprava do Odry u Košátek na ř.km 31,3, kde mohutná a kalná Odra se zde stéká s romantickou Lubinou.. Povodí má rozlohu 194 km²

Na horním toku má Lubina charakter typické horské bystřiny, jejíž spád je zmírňován řadou stupňů. Bohužel však taky mnohde nechutně široké koryto, takže se i ten kubík za sekundu rozlije a ztratí. Proud se však často obrací ze strany

na stranu, tam kde proud kříží střed koryta se pak objevuje šterková lavice, přes kterou loď většinou neprojde. Závěrem tohoto úseku je nádherný

průlom skálou poblíž Vlčovic. Řička má zde skalnaté, velmi členité dno. Člověk, který má však strach z prohřešků, způsobených na řece se bojí pomsty řeky a snaží se ji zničit. Koryto je zde uměle rozšířené na 20 - 30 metrů a jedná se o nejméně sjízdný úsek. Za Vlčovicemi silně ztmavne dno řeky a

velice obtížně se hledají ponořené šutry. Háček je spatří většinou v okamžiku, kdy na ně najíždí, nebo když dostane pecku do kolen. Řeka se zde alespoň trochu zúží a nebýt občasných mělčin byla by sjízdná i za normálního stavu. Na dolním toku řeka meandruje a protéká CHKO Poodří. Koryto je na celém úseku poměrně přehledné a přiměřeně široké. Nad kamenitým dnem se zrcadlí průzračná voda a liduprostrné okolí zaráží rozložitými korunami stromových velikánů.

Překážkami mohou být pro některé typy lodí horské stupně a pro všechny typy nepříjemné jezy s larsenovou stěnou. Nejlepší veřejné tábořiště přímo u řeky se nalézá na ř.km 29,4

- na konci Frenštátu pod Radhoštěm.

Na Lubině se nachází pouze jeden vodočet a to u Petřvaldu na ř.km 5,4. Pro pohodlné splutí celého úseku by měl ukazovat více než 45 cm.

Dobře všem vodákům doporučuji, aby se předtím, než se vypraví na Lubinu podívali na internet (www.pod.cz), jinak je totiž může nepříjemně překvapit sucho v korytě. Řeka je sjízdná po deštích a při jarním tání. Nejvýznamnějšími přítoky je Bystrá a Tichávka. Úsek za Petřvaldem bývá sjízdný celoročně.

Obtížnost pro horní tok je při spádu 11 promile WW I+ a pro dolní tok při spádu 3,5 promile pro meandrovitou krajinu WW I-

Nedaleko od soutoku Lubiny a Tichávky se nalézá unikátní přírodní památka, která by neměla uniknout vaší pozornosti, pokud se vydáte do oné oblasti. Nad silničním mostem přes

říčku Tichávku pramení ve strmém lesním svahu vydatný a místními lidmi vyhledávaný pramen pitné vody. Délku 120 metrů, která jej dělí od ústí do říčky, překonává velmi zvláštním způsobem. Voda neteče po zemi, ale na skalnatém, mechem porostlém hřbítku, který je vysoký místy až 70 cm. Tento pozoruhodný hřbet tvoří pórovitá hornina travertin, resp. pramenit, která vznikla během několika tisíc let vysrážením rozpuštěných minerálních látek z pramenité vody. Tento neobvyklý přírodní fenomén byl prohlášen za přírodní památku s názvem Travertinová kaskáda. Má nejen význam geologický, ale rovněž botanický a bryologický, neboť se v jeho okolí soustřeďují vlhkomilná, rostlinná i živočišná společenstva.

Celý tok Lubiny lze splout za dva dny, rychlost plavby bude pravděpodobně zpomalovat prohlížení stupňů a jezů. Na řeku se můžeme dostat po dráze, pro horní úsek je to stanice Frenštát pod Radhoštěm, pro střední část stanice Příbor, Skotnice a Sedlnice. Asfaltová silnice je většinou vedena

v blízkosti toku. Plavbu na horním úseku zahajujeme na ř.km 29,4. Na středním a dolním toku se bohužel obtížně hledá tábořiště přímo u řeky, ale nouzově se dá tábořit mezi Skotnicemi a Mošnovem. Po

splutí Lubiny lze pokračovat libovolně daleko po Odře.

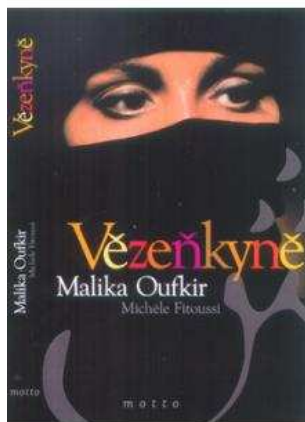
Při příštím setkání bychom se mohli podívat třeba na říčku Lomnou.

Winoga

Z deníku čtenáře...

Příběhy dobrodružné literatury se většinou odehrávají na Divokém západě ale tento příběh je možná dobrodružný, ale bohužel tragický. Příběh se odehrává v dnešní době - ve 20. století...

Malika se narodila roku 1954 v Maroku. Od útlého věku byla fixována na matku. Při jedné královské recepci si král Maroka vybral Maliku jako společnici své dcery Lally Miny. Malika byla odtržena od otce - generála Mohammeda Ufkíra, druhého nejvýznamějšího Maročana, od matky, od přátel. Prožívala královské dětství. Vždy jí bylo vyhověno. Po jedenácti letech v paláci se vrátila k rodině - za matkou Fatemou. Její otec se však pokusil zabít nového krále Hassana II.. Ten dal Ufkíra zavraždit a jeho rodinu uvěznit. Ve vězení rodina strávila 15 let. . Netušila, že v hrůzných podmínkách bude žít dalších patnáct let. Byli ve třech vězeních. To třetí bylo nejhorší. Byli rozděleni do tří cel a trpěli čím dál více hladem a žízni. Trpěli spoustou nemocí a objevila se i smrtelná anorexie. Lžičkami a víčky od konzerv vykopali pětimetrový tunel pod zdí. Po patnácti letech se jim podařilo vykonat velkolepý útěk. Cesta zpátky byla složitá a plná nástrah. V moderním světě se těžko orientovali. Na svobodě se zkontaktovali s redakcí francouzského svobodného rádia. Po dalších 5 letech utekli do Kanady. Malika se vdala, porodila dceru. Dvacet let utrpení v ní však zůstane napořád.

*M. Oufkir: VĚZEŇKYNĚ;
vydalo nakladatelství MOTTO r.2002*

ROZHOVOR

SOVA SE PTÁ EYV MORAVCOVÉ

1. Představ se našim čtenářům.

Ahoj já jsem Eva a jsem vedoucí 360.KBS Knižníků. Je mi 13 let a studuji na Šumperském gymnáziu.

2. Jak říkáš, jsi vedoucí 360.KBS Knižníků. Jak váš klub funguje? Jak často se scházíte? Jaká je vaše činnost?

No tak náš klub funguje hlavně díky Jitce knihovnici z dětského oddělení a patronce klubu. Scházíme se asi jednou za dva týdny (to myslím jako klub ale dá se říct, že důležité informace nebo jiné věci se dovídáme i když přijdeme jen tak do knihovny například o volné hodině). No zřejmě to stačí, protože jsme docela úspěšný klub. A ohledně naší činnosti... no tak většinou dopomáháme v knihovně například Noc s Andersenem, Den pro dětskou knihu,... Teď například budeme "dohlížet" na výstavu figurek či se

zúčastníme křtení knihy.

3. Jak ses ty sama do klubu dostala a jak ses stala vedoucí?

Tak já se do klubu dostala díky mé sestře, která mi jednou říkala, že v knihovně mají klub. No já v té době

ani nebyla čtenář ale o Noci s Andersenem (asi 2007) jsem se přihlásila do knihovny a vzápětí i do klubu. Jak jsem se stala vedoucí? No rozhodli jsme se, že "omladíme" klub a tudíž jsme vyházeli všechny patnáctky a výš (z nich se stali čestní členové) no a já tam asi jako jediná zbyla vhodná pro tuto funkci.

A jednoho dne jsme se tedy shodli, že já tedy budu vedoucí.

4. Vyhráli jste dlouhodobou hru Karakum v kategorii nad 15 let. Jak jste úkoly plnili, rozdělovali jste si je například?

No to je těžká otázka ale

byl o to asi tak, že kdo přijde něco udělá, kdo ne

přijde se bude snažit něco jiného udělat doma. A jestli se zapojíme do nové dlouhodobky? Tak to nevím, protože teď nás čeká nábor nových členů a teprve až poté se dohodneme jestli budeme hrát nebo jestli si dáme na rok pauzu.

Děkuji za rozhovor.

Tábor Bobří stopy

Karakum 2009

Letošní tábor navazující na dlouhodobou hru Karakum, která probíhala od října 2008 do května 2009, poctily svou účastí tři Severomoravské kluby - 360.KBS Knižníci, 352.KBS Tygří Dráp a 354.KBS Modrý Mauritius.

Už od soboty 11.července se naplno ponořili do táborového života a nečekalo je jen vaření na ohni, štípání dříví či ranní rozcvičky.

V celotáborové hře měli skupinky Uzbekistánu, Turkmenistánu, Kyrgyzstánu a Tádžikistánu za úkol dovést svůj stát k co nejlepší ekonomické prosperitě a spokojenosti obyvatelstva.

Nástrojem nám byli stavby kupované za body. Body samozřejmě nikdo nedostal zadarmo, musel si je vysloužit ve hře.

Prostředí her se neustále měnilo v čtyřlístku soupeřících států a měli jsme za úkol i takové věci jako vyšetřovat vraždu.

Hrály se také klasické táborové hry jako killball, ringo či krocket. Uskutečnily se také fotbalové zápasy mezi týmy Brzkova a Hrbova. Brzkov sice vyhrál, ale nestalo by se tak kdyby ke hře nehrála Hrbovjanka.

Na konci nás čekala samozřejmě závěrečná cesta, při níž jsme měli důležité poslání: zachránit

obyvatele od povodní. Všichni putovali celý den a někteří také v noci (historka o bezesné noci v autobusové zastávce se bude vyprávět ještě dost dlouho).

Celý tábor sblížil všechny kluby, které mají stejné zájmy, vědí o sobě, ale většinou se ještě neviděli.

Touto oficiální formou bych také rád poděkoval všem vedoucím (Čápovi, Vojtovi, Stopařovi a Renči, ale také Šmoulovi, Jerryemu, stavěčce či Hyňasovi, který nás tak krásně přepadl) za všechno, co jsme měli

možnost zažít.

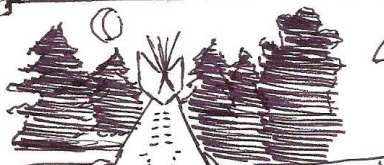
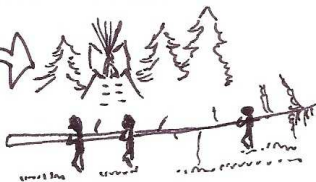
**Děkuje
me!**

LATRÍNA

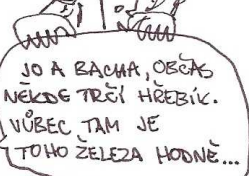
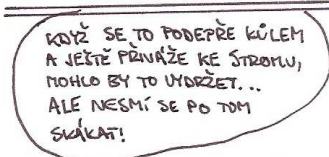
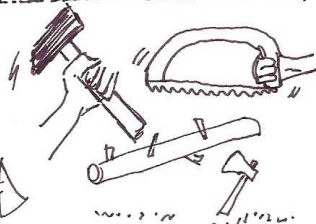
PŘÍBĚH Z TÁBORA BS
KARAKUM

CHRR!

HOŠI, TO BYLA FUŠKA.

ZÍTRA TO MUSÍME DORAZIT

SCÉNÁŘ: ŽINOT
NĚKOT: WRP1